

Редько Н.В.

Открытый международный Университет развития человека «Украина»

**ИННОВАЦИОННЫЕ СТРАТЕГИИ УПРАВЛЕНИЯ
ПРЕДПРИЯТИЯМИ БЕЗАЛКОГОЛЬНЫХ НАПИТКОВ****Аннотация**

Рассмотрены актуальные вопросы формирования инновационных стратегий предприятий. Приведены наиболее значимые проблемы формирования эффективных инновационных стратегий развития предприятия. Проанализированы этапы алгоритма формирования инновационной стратегии. Выделенные ключевые элементы. Предложены направления совершенствования механизмов формирования инновационных стратегий.

Ключевые слова: инновационная стратегия, развитие предприятия, инновационные риски, квалифицированные кадры, законодательная база.

Red'ko N.V.

Open International University of Human Development «Ukraine»

**INNOVATION STRATEGY MANAGEMENT
ENTERPRISES MANUFACTURE OF SOFT DRINKS****Summary**

Discussed urgent issues of formation of innovative strategies for enterprises. These most significant problems developing effective innovation strategies of the company. Stages algorithm of innovation strategy. Dedicated key elements. Directions improving the mechanisms of formation of innovative strategies.

Keywords: innovation strategy, enterprise development, innovation risks skilled workforce zakonodacha base.

УДК 325.14

ПОЛІТИКА ІНТЕГРАЦІЇ МІГРАНТІВ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ**Риндзак О.Т.**Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долішнього
Національної академії наук України

Запропоновано типізацію моделей політики інтеграції мігрантів за класифікаційною ознакою концепції людини в суспільстві. Так, виділено: ліберальну (людина-незалежний індивід, котрий виступає основним елементом суспільства, а відповідно, й суб'єктом інтеграції), комунітарну (людина як невід'ємна частина спільноти, колективу) й інтеракційну (індивід в системі соціальних зв'язків і відносин) моделі. Зокрема, до комунітарних належать моделі асиміляції, сплаву та мультикультуралізму. Здійснено аналітичний огляд змісту кожної з названих моделей та обґрунтовано, що найбільш прийнятною на сьогоднішній день і перспективною щодо її імплементації в демократичних суспільствах є інтеракційна модель інтеграції. Висвітлено головні риси міграційної політики держав, які досягли найбільшого успіху у вирішенні проблеми інтеграції мігрантів.

Ключові слова: інтеграція, мігранти, політика інтеграції, мультикультуралізм, асиміляція, ліберальна модель, інтеракційна модель.

Постановка проблеми. Глобалізація та зовнішня міждержавна регіоналізація значною мірою зумовили інтенсифікацію процесів міжнародної міграції. Тому кожна держава визначає свій спосіб реагування на зростаючу кількість іммігрантів та виробляє відповідні механізми регулювання проблем імміграції та адаптації іммігрантів. Адже саме успішна інтеграція мігрантів у приймаюче суспільство уможливить повноцінне використання їх людського потенціалу та дозволить запобігти соціальній напруженості й міжнаціональним конфліктам. Оскільки політика інтеграції мігрантів у нашій державі перебуває лише на стадії свого становлення, то це актуалізує необхідність вивчення існуючих моделей та запозичення відповідного досвіду розвинувих країн.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблемам міжнародної міграції та інтеграції мігран-

тів, теоретико-прикладним аспектам удосконалення державної міграційної політики присвячено праці відомих українських вчених: Власюка О.С., Гайдуцького П.І., Лібанової Е.М., Макогона Ю.В., Малиновської О.А., Пирожкова С.І., Позняка О.В., Прибиткової І.М., Садової У.Я. та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Оскільки Україна відносно недавно стала реципієнтом великої кількості мігрантів, а її міграційне сальдо набуло позитивного значення тільки у 2005 році, то проблеми адаптації та інтеграції іммігрантів є не достатньо вивченими і розробленими на сьогоднішній день. Особливої гостроти і актуальності набуває ця тематика у світлі останніх подій, коли перед окремими регіонами нашої держави виникла необхідність вирішення проблеми соціокультурної адаптації внутрішньо переміщених осіб. Вивчення та аналіз загальнотеоретичних під-

ходів та світового досвіду ведення політики інтеграції мігрантів є необхідною передумовою розробки ефективних механізмів адаптації як іммігрантів з інших країн, так і вимушених внутрішніх переселенців в Україні.

Метою цієї публікації є здійснення аналітичного огляду основних моделей політики інтеграції мігрантів до приймаючого суспільства та висвітлення головних засад міграційної політики держав, які досягли найбільшого успіху у вирішенні проблеми інтеграції мігрантів.

Виклад основного матеріалу дослідження. На сучасному етапі немає єдності думок науковців щодо трактування терміну «інтеграція». Це складне поняття, котре може набувати різного значення залежно від контексту вживання. В цілому, в суспільних науках інтеграція показує, наскільки всі елементи суспільства взаємопов'язані між собою, і як воно функціонує як єдина система. Досить поширеним і цілком прийнятним є визначення, затверджене Європейською радою: інтеграція є динамічним, двостороннім процесом взаємного пристосування іммігрантів та мешканців країн-членів [2, с. 30]. Водночас, варто зауважити, що інтеграція виступає і як мета державної політики (якість життя, рівні можливості) і як процес, котрий веде до реалізації цієї мети.

Під інтеграційною моделлю розуміємо низку взаємопов'язаних ідей та практик, котрі служать основою для адаптації, пристосування новоприбулих мігрантів до певного суспільства. Аналізуючи світові тенденції «імміграційної експансії», проф. Юдіна Т.Н. виділяє такі моделі взаємодії приймаючого суспільства з іммігрантами [5, с. 92]:

1. Модель повного виключення – відмова приймати іммігрантів як найпростіша форма вирішення проблеми етнокультурних непорозумінь і конфліктів. Однак, в умовах глобалізації модель повної відмови від імміграції в країну практично не можливо реалізувати. А з урахуванням різноманіття культур, що склалось на сьогодні, державі необхідно здійснювати певні дискримінаційні заходи. Крім того, заборона легальної імміграції веде до нелегальної.

2. Модель сегрегації (диференційного виключення) в основному орієнтована на дозвіл тимчасового

в'їзду мігрантів у країну з метою включення їх в окремі підсистеми суспільства (ринок праці) і виключення з інших сфер суспільства (політичного життя, соціального забезпечення, громадянства). Виключення може відбуватись як за допомогою юридичних механізмів (відмова у громадянстві, суттєві відмінності у правах громадян і не громадян), так і через неофіційні методи (расизм і дискримінація).

3. Модель асиміляції передбачає включення мігрантів у приймаюче суспільство на основі одностороннього процесу зміни їх культурних, соціальних, мовних характеристик. Очікується, що мігранти згодом не відрізнятимуться від більшості населення. Для цього держава створює сприятливі умови для адаптації іммігрантів, трансформації їх культури і більшості цінностей через наполегливість у використанні домінуючої мови і навчання в школах дітей мігрантів.

4. Модель плюралізму (мультикультуралізму) ґрунтується на забезпеченні мігрантам рівних прав у всіх сферах суспільства при збереженні ними власної культури, мови, традицій. Ця модель передбачає готовність більшості прийняти культурні відмінності і відповідно до цього змінювати соціальну поведінку в суспільстві.

У науковій літературі часто цей перелік доповнюється моделлю інтеграції [3, с. 56]. Це найбільш конструктивний спосіб співіснування, співробітництва різних соціальних, релігійних, етнічних груп у суспільстві. Кожна з них має право на існування, збереження власної самобутності, визнаючи такі самі права інших груп та виявляючи до них толерантність. Водночас, ці всі групи мають спільну ідентичність, пов'язану зі спільними соціально-політичними інтересами, цінностями, цілями держави, в якій проживають.

З метою систематизації усього різноманіття поширених на сьогоднішній день моделей, розглянемо їх через призму різних наукових підходів до визначення суспільства та місця в ньому людини. Так, залежно від того, що береться за вихідну одиницю аналізу, моделі інтеграції іммігрантів у приймаюче суспільство можна звести у три групи: ліберальну, комунітарну (колективістську) та інтеграційну (рис. 1).

Представники ліберальної концепції вважають, що найважливішою суспільною одиницею є індивід – окрема людина, яка є вільною, незалежною і раціональною. Відповідно, суспільство є сумою таких автономних індивідів, основою існування якого виступає їх рівність, що передбачає рівні права (голосування і свобода слова) і обов'язки (необхідність дотримуватись закону і не порушувати права інших громадян). З цього випливає нормативний універсалізм, суть якого полягає в тому, що всі рівні перед законом, потребують однакового до себе ставлення й поведіння через призму загальних стандартів і норм.

Виходячи з цих засадничих принципів, суть ліберальної інтеграційної моделі полягає в наступному [7, с. 133]: одиницею, що повинна інтегруватись, є окремий індивід; вважається, що інтеграція відбулась, коли новоприбулий іммігрант має ті самі права і обов'язки, що й інші члени суспільства; вимога асиміляції відсутня. В цілому, країна походження, етнічна, культурна і релігійна приналежність іммігранта не мають суттєвого значення для держави, оскільки стосуються лише його приватної сфери. Те, що приїждять різноманітні національні меншини сприймається суспільством позитивно до тих пір, поки вони не ставлять певні вимоги

Рис. 1. Моделі політики інтеграції іммігрантів у приймаюче суспільство

Джерело: Розроблено автором

як меншини, або ж не прагнуть впливати на діяльність більшості.

Позитивними рисами моделі є те, що незалежність індивіда розглядається як абсолют, ніхто не може порушити права людини; держава вимагає дотримуватись офіційних законів, норм і не втручається в приватне життя людей. Водночас, незалежність індивіда не повинна сприйматись однозначно і не завжди є добром для суспільства. Тобто в реальному житті існування повністю незалежних індивідів є практично неможливим, а якщо такі є, то вони – асоціальні.

Альтернативою ліберальній моделі є ті теорії, котрі базуються на групах, на тому, що надіндивідуальні величини (спільноти) реально існують. Їх називають колективістськими моделями. Представники цього напрямку вважають, що індивід не може бути незалежним від колективу чи мати рівні з ним права. Добробут та ідентичність окремої особи залежить від її приналежності до певної соціальної групи та участі в життєдіяльності цієї групи. Як член національної спільноти, індивід має зобов'язання, які виходять за рамки особистих інтересів. У політології цю точку зору називають комунітаризмом, як протилежну до лібералізму. Як інтеграційний проект така концепція може призвести до вимоги повної асиміляції іммігрантів у приймаючому суспільстві. Основна суть асиміляційної моделі коротко викладена вище, крім того добре висвітлена у науковій літературі. Тому вважаємо за доцільне лише зауважити, що думка про асиміляцію і однонаціональну державу виявилась нежиттєздатною. Так, історичний досвід показує, що тиск щодо асиміляції іммігрантів викликає зворотну реакцію: об'єднання для захисту від зовнішнього світу.

Метою моделі сплаву, чи як її часто в науковій літературі називають «плавильного котла», теж є формування монолітної нації. Однак, вона принципово відрізняється від асиміляційної моделі тим, що мігранти не повинні відмовлятися від своїх звичаїв і культури, щоб безслідно «розчинитись» в цінностях більшості. Натомість, кожна етнічна спільнота робить свій вклад у формування єдиної культури приймаючого суспільства. Таким чином, іммігранти повинні сприяти оновленню мови, виникненню нових страв і моди, а також до видозміни музичних форм у країні свого проживання.

Ще однією моделлю, постулати котрої вибудовуються на колективі, національній спільноті як основній одиниці інтеграції, є мультикультуралізм. Культурне різноманіття є перевагою суспільства, воно створює певний ресурс, дозволяє забезпечити різні точки зору у вирішенні певних проблем. Представники цього підходу вважають, що держава повинна забезпечувати діяльність національних спільнот, чи принаймні своїми діями не сприяти їх знищенню. Тобто державна політика повинна проводитись таким чином, щоб надати можливість зберегтись і розвиватись культурам національних меншин. Поряд з тим, один з найбільш відомих представників мультикультуралізму Вілл Кімліка (Will Kymlicka) вважає, що оскільки представники національних меншин не мають таких самих можливостей, як представники більшості, то в суспільстві повинні бути встановлені відповідні правила рівності [6, с. 261]. Прикладом може бути право меншин розмовляти своєю мовою і використовувати традиційні головні убори в різноманітних офіційних місцях.

За останніх декілька років політика мультикультуралізму зазнала значної критики. Так, у 2010 році канцлер Німеччини Ангела Меркель у одній зі своїх промов зазначила, що така політика була

помилкою у Німеччині. Вона вважає, що від іммігрантів вимагалось надто мало, натомість їм слід було краще вчити німецьку мову, щоб мати вищу конкурентоздатність на ринку праці. В свою чергу англійський прем'єр-міністр Девід Камерон на Європейській конференції з питань безпеки відмітив, що тридцять років такої політики у Великобританії сприяло розвитку певних ідеологій, що послужили підґрунтям для тероризму. Водночас, він вважає, що Великобританія повинна дотримуватись таких ліберальних цінностей, як: рівність, універсальні права людини і свобода слова [6, с. 262-263].

Якщо в ліберальній концепції мова йде про інтеграцію індивіда, то в інтеракційній моделі перш за все йдеться про інтегроване суспільство, як суспільство з високим ступенем соціальної взаємодії та участі. Людина може належати до різних спільнот, залежно від того, в які відносини вступає і які зобов'язання отримує. В межах цієї моделі метою державної інтеграційної політики є розробка і реалізація низки заходів щодо включення іммігрантів у суспільство без вимоги щодо їх асиміляції.

Суть інтеракційної моделі співіснування людей і різноманітних груп можна виразити у трьох основних принципах [7, с. 150]: соціальна рівність і включення, культурна різноманітність та політична єдність. В цілому, соціальна рівність і включення означає відсутність дискримінації. Головним завданням державної політики є забезпечення працею всіх, або принаймні стільки осіб, скільки можливо. Крім того, важливе значення має створення шкіл, доступних і комфортних для представників усіх національних спільнот.

Принцип різноманіття культур передбачає, що представники національної більшості чи меншини повинні навчитись жити пліч-о-пліч з людьми, котрі мають думки і звичаї, що є незрозумілими для інших. При реалізації цієї моделі необхідно дотримуватись двох ключових принципів: права національних меншин захищаються державою; індивіди не повинні зазнавати насильства всередині груп, до яких вони належать. Отже, завданням держави з одного боку є: захищати національні меншини від зовнішнього насилля, стійкого тиску більшості, а з іншого – захист від внутрішнього насилля чи обмеження прав.

Принцип політичної єдності означає, що в суспільстві має бути узгодженою не тільки мова для спілкування, а й певний набір цінностей і норм. Крім того, необхідно створити ліберальний ідеал демократії, що передбачає свободу і права для меншин. Це означає, що всі групи повинні бути представлені у владі, кожен представник національних меншин має право висловити свою думку і бути почутим. Однак, у випадку, коли групи не можуть дійти згоди, то слід звернутись до законів, які свого часу розробила більшість. Тобто мова йде про необхідність застосування у деяких випадках державних примусових заходів.

Отже, інтеракційна модель певною мірою поєднує в собі кращі риси розглянутих вище моделей, наприклад: принцип різноманіття, рівності культур присутній у мультикультурній моделі, а соціальна рівність – у ліберальній. Водночас, вона компенсує певні суперечності деяких моделей. Наприклад, головним недоліком мультикультурної моделі є відсутність об'єднуючої сили суспільства. Принцип політичної єдності інтеракційної моделі нівелює цю проблему.

Важливим засобом для оцінки, міжнародних порівнянь та удосконалення політики інтеграції мігрантів є Індекс політики інтеграції мігрантів (MIPEX), який розраховують у країнах ЄС, Швей-

царії, Норвегії, США та ін. Він включає 148 індикаторів політики інтеграції, кожен з яких є питанням, що стосується однієї з семи сфер цієї політики (мобільність на ринку праці, возз'єднання сім'ї для мігрантів з третіх країн, освіта, участь у політичному житті країни, довготермінове проживання, отримання громадянства, антидискримінаційні заходи). З усіх індикаторів виводиться середній бал по кожній сфері, а потім – загальний середній бал з усіх сфер, де 100 балів відповідає найвищому стандарту справедливого, рівноцінного ставлення до мігрантів, 50 – середньому, а 0 – найнижчому [8]. За результатами розрахунків 2010 року, найбільш ефективною була політика інтеграції мігрантів у Швеції, індекс якої становив 83 бали. Високі показники мали також Португалія і Канада – 79 і 72 бали [8]. Вивчення досвіду країн, які досягли найкращих результатів у міграційній політиці, є важливим і корисним для України для формування нею власної моделі інтеграції мігрантів.

Метою інтеграційної політики Швеції є: забезпечення рівних прав, обов'язків і можливостей для всього населення країни, не залежно від етнічної, національної приналежності [9, с. 11]. Інтеграція пов'язана з різними сферами державної політики і включає відповідні заходи на ринку праці, у сфері політики та протидію дискримінації. Відповідно, кожне міністерство, кожен державний орган Швеції певною мірою є відповідальний за інтеграцію мігрантів в рамках своїх повноважень. Найважливішим пріоритетом інтеграційної політики Швеції є забезпечення робочими місцями мігрантів. Зайнятість сприяє економічній самостійності мігрантів та прискорює їх інтеграцію в суспільство.

На сьогоднішній день мета інтеграційної політики Швеції реалізується за допомогою таких основних заходів [1, с. 281]: трирічна програма інтеграції для біженців, яка включає навчання шведській мові та допомогу у працевлаштуванні; державне субсидування публікацій на мові етнічних меншин і фінансування закупівлі відповідної літератури бібліотеками; програма викладання на рідній мові у школах для дітей іммігрантів; програма підтримки громадських організацій іммігрантів.

Високий показник індексу політики інтеграції мігрантів має також Португалія. Очевидно, що досягнення такого результату є наслідком суттєвого реформування міграційної політики цієї держави, яке відбувалось в останні десятиліття. Так, із прийняттям Імміграційного закону 2001 року вперше уряд на постійній основі почав видавати щорічний звіт про вакантні робочі місця в Португалії, які могли заповнити іммігранти. Того ж року португальським урядом було ініційовано кампанію легалізації задля зменшення кількості нелегальних іммігрантів та скорочення тіньової зайнятості. У зв'язку з цим було запроваджено спрощену процедуру отримання легального статусу тими іммігрантами, які перетнули кордон на законних підставах, а потім не залишили країну в визначений термін [4]. На сьогоднішній день добре розвинуеною є система соціального забезпечення, контролю над дотриманням прав мігрантів, організовано перекваліфікацію мігрантів та курси вивчення португальської мови.

Третє місце у рейтингу країн за індексом політики інтеграції мігрантів займає Канада. У 1967 році тут почала діяти бальна система відбору іммігрантів. З цього моменту канадська міграційна політика стала однією з найбільш ефективних у світі й слугує прикладом для багатьох інших країн. В основі канадської інтеграційної моделі лежить принцип мультикультуралізму. Метою реалізації мультикультурної програми є: побудова інтегрованого, соціально згуртованого суспільства; удосконалення державних інститутів у напрямку більшої їх відповідності потребам і запитам різноманітних груп населення [9, с. 18].

Сучасна імміграційна політика Канади має дві складові: програми для іммігрантів – переселенців; програми для тимчасових мігрантів. Відповідно до закону про імміграцію і захист біженців від 2002 р., виділяють три класи претендентів на отримання статусу постійних мешканців Канади: економічний клас, сімейний і біженці. Основу економічного класу складають: кваліфіковані працівники і супроводжуючі їх близькі родичі; бізнес-іммігранти (підприємці, інвестори, самозайняті) та супроводжуючі їх особи. Згідно встановлених правил, претенденти на статус постійного мешканця в якості кваліфікованого спеціаліста повинні пройти відбір за певними критеріями. Кількість набраних балів залежить від віку претендента, рівня його освіти, професійної підготовки, досвіду роботи, рівня знань англійської і французької мови та здатності до адаптації [1, с. 171-177].

Для мігрантів у Канаді діє ціла низка спеціальних програм, серед яких варто назвати інтеграційну програму, реалізацією якої займається багато різноманітних організацій по всій країні. За допомогою таких програм новоприбулі мігранти і біженці отримують базову інформацію про країну, можливість вивчення мови, допомогу в пошуку місця праці та встановлення соціальних зв'язків у своєму найближчому оточенні. Крім того, існує спеціальна програма, яка пропонує безкоштовні курси з вивчення англійської або французької мови.

Висновки і пропозиції. Розглянуті моделі інтеграції іммігрантів у приймаючому суспільстві на сьогодні практично не трапляються у чистому вигляді, а присутні окремі їх елементи з яскраво вираженими ключовими принципами якоїсь певної з них. Спільним для більшості країн Європи є розуміння обов'язку і відповідальності приймаючої країни, котра повинна забезпечити іммігрантам можливість брати участь в усіх сферах суспільного життя (економічній, соціальній, громадянській та ін.). Водночас акцентується на тому, що іммігранти повинні бути активними суб'єктами інтеграції, а також поважати фундаментальні норми і цінності приймаючого суспільства, не втрачаючи власної ідентичності.

Перспективою подальших досліджень з даної проблематики є розробка рекомендацій щодо формування власної моделі політики інтеграції мігрантів в Україні. При цьому необхідно спиратись на основні принципи інтеракційної моделі, запозичити найкращий світовий досвід та враховувати економічну, політичну, безпекову ситуацію в державі, а також специфіку її соціокультурного середовища.

Список літератури:

1. Денисенко М. Б. Иммиграционная политика в Российской Федерации и странах Запада / М. Б. Денисенко, О. А. Хараева, О. С. Чудиновских. – М.: Институт экономики переходного периода. Научные труды, 2003. – № 61Р. – 314 с.
2. Міграційна політика Європейського союзу: виклики та уроки для України / О. А. Малиновська. – К.: НІСД, 2014. – 48 с.
3. Пуригіна О. Г., Сардак С. Е. Міжнародна міграція: Навч. посіб. / О. Г. Пуригіна, С. Е. Сардак. – К.: ВЦ «Академія», 2007. – 312 с.

4. Темірова І. Ю. Трансформація імміграційної політики Португалії / І. Ю. Темірова // Економічний часопис-XXI. – 2011. – № 11-12 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://soskin.info/ea/2011/11-12/201112.html>
5. Юдина Т. Н. Социология миграции: Учебное пособие для вузов / Т. Н. Юдина. – М: Академический Проект, 2006. – 272 с.
6. Hatland A., Kuhnle S., Romøren T. (red.) Den norske velferdsstaten. 4. Utgave / Aksel Hatland, Stein Kuhnle, Tor Inge Romøren. – Oslo: Gyldendal Akademisk, 2011. – 365 s.
7. Kjeldstadli K. Sammensatte samfunn. Innvandring og inkludering / Knut Kjeldstadli – Oslo: Pax Forlag, 2008. – 294 s.
8. Migrant Integration Policy Index [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mipex.eu/methodology>
9. Sandbæk M.L., Tronstad K.R. Hovedtrekk ved integreringspolitikken i Norge, Sverige, Danmark, Storbritannia, Frankrike og Canada / Miriam Latif Sandbæk, Kristian Rose Tronstad // Fafo-notat. – 2011. – № 18. – 36 s.

Риндзак О.Т.

Институт региональных исследований имени М.И. Долишнего
Национальной академии наук Украины

ПОЛИТИКА ИНТЕГРАЦИИ МИГРАНТОВ: ТЕОРЕТИЧЕСКИЙ АСПЕКТ

Аннотация

Предложено типизацию моделей политики интеграции иммигрантов за классификационным признаком концепции человека в обществе. Так, выделены: либеральная (человек-независимый индивид, который выступает основным элементом общества, а соответственно, и субъектом интеграции), коммунитарная (человек как неотъемлемая часть сообщества, коллектива), интеракционная (индивид в системе социальных связей и отношений) модели. В частности, к коммунитарным относятся модели ассимиляции, сплава и мультикультурализма. Осуществлен аналитический обзор содержания каждой из названных моделей и обосновано, что наиболее приемлемой на сегодняшний день и перспективной по ее имплементации в демократических обществах является интеракционная модель интеграции. Освещены основные черты миграционной политики государств, наиболее преуспевших в решении проблемы интеграции мигрантов.

Ключевые слова: интеграция, мигранты, политика интеграции, мультикультурализм, ассимиляция, либеральная модель, интеракционная модель.

Ryndzak O.T.

M.I. Dolishniy Institute for Regional Studies
of the National Academy of Sciences of Ukraine

INTEGRATION POLICY FOR MIGRANTS: THEORETICAL ASPECT

Summary

The grouping of policy's models for the integration of immigrants is proposed in the article. So, liberal (basic element of society, and, therefore, subject of integration is individual), communitarian (community, group) and interactive (social connections and relationships) models are separated. The communitarian model consists of: assimilation, alloy and multiculturalism. The analytical review of these models is done and it is proved that the most acceptable today is the interactive model of integration of immigrants. The main features of migration policy of the states that achieved the greatest success in solving problems of migrants' integration are highlighted.

Keywords: integration, migrants, policy of integration, multiculturalism, assimilation, liberal model, interactive model.